ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

— Εὐχαριστῶ, αὐθέντα, εἶπε ὑποκλινόμενος ὁ γραμματεύς. Θὰ σᾶς χρεωστῶ παντοτινὴ εὐγνωμοσύνη γι' αὐτό. Τώρα ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω καὶ μερικὲς ἄλλες ὑπογραφές.

— Γιὰ ποιὰ ζητήματα ;

— Ὁ κόμης Κανδὰλ κατοικεῖ στὸ Ἐκουὲν ὑπὸ τὸ ὄνομα Διονύσιος Γενναῖος. Θέλω λοιπὸν μιὰ πληρεξουσιότητα ἐκ μέρους σας, γιὰ νὰ ἔχω ὑπὸ τὰς διαταγάς μου τοὺς ἀλίτας ποὺ μένουν στὸ Ἐκουὲν καὶ στὸ Μοντμορενσύ, ἂν χρειαστῆ νὰ τὸν συλλάβω.

Καὶ ὁ Ροβέρτος χάραξε βιαστικὰ λίγες γραμμὲς ἐπάνω σὲ δυὸ περγαμηνὲς καὶ τὶς ἔδωσε μὲ τρεμάμενο χέρι στὸν Κοντόσταυλο γιὰ νὰ τὶς ὑπογράψῃ. Ἐκεῖνος ἔβαλε ἀμέσως ἀποκάτω τὴν ὑπογραφή του, χωρὶς νὰ λάβῃ τὸν κόπο νὰ τὶς διαβάσῃ.

Καὶ ὅμως. Στὴ μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ περγαμηνὲς ἦταν γραμμένα τὰ ἑξῆς :

«Διατάσσω ρητῶς τὸ γραμματέα μου Ροβέρτον Κὲρ νὰ ἐυπρόσδεκτον διὰ παντὸς τρόπου τὸν μαρκήσιον Βάζαν νὰ φθάσῃ νέχρι ἐμοῦ, θανατώνων αὐτὸν ἐν ἀνάγκῃ».

Στὸ κείμενο ποὺ παρουσίασε στὸν Κοντόσταυλο ὁ γραμματεὺς δὲν ἦταν γραμμένες ἡ λέξεις «τὸν μαρκήσιο Βάζαν», ἀλλὰ τις ἐπρόσθεσε μαζὺ μὲ τὴν ἡμερομηνία μετὰ τὴν ὑπογραφή. Ἔπειτα δίπλωσε τὶς περγαμηνὲς προσεχτικὰ καὶ τὶς ἔγωσε σὲ μιὰ τσέπη λέγοντας μέσα του :

— Ἄ, ἐκλαμπρότατε, τώρα σὲ κρατῶ γιὰ καλὰ στὰ χέρια μου. Στὸ μέλλον δὲν θὰ εἶσαι παρὰ ἕνα τυφλὸ ὄργανο στὰ χέρια τοῦ ὑπηρέτου σου, μὲ τὸ ὁποῖο αὐτὸς θὰ ἀποκτήσῃ πλούτη καὶ δύναμι. Καὶ τώρα δρόμο γιὰ τὸν κόμητα Κανδάλ !

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Τὴν ἴδια μέρα κατὰ τὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα ὁ Οὐγολίνος, ὁ ὁποῖος εἶχε λάβει ἐντολὴ νὰ λάβῃ ἀπὸ τὸν πύργο Μοντμορενσὺ ζῶα γιὰ τὴ μεταφορὰ τοῦ σεβασμωτάτου δὸν Μαθουρίνου, εἶχε σταθῆ ἔξω ἀπὸ τὸ Ἐκουέν, κοντὰ στὸ δρόμο, γιὰ νὰ περιμένῃ τὴ βασίλισσα καὶ τὴν ἀκολουθία της.

Κ' ἐπειδὴ περίμενε ἀρκετὴ ὥρα καὶ δὲν ἔβλεπε κανέναν στὸ δρόμο νἄρχεται, ἔβαλε τὰ μουλάρια του μέσα στὸ διπλανὸ χωράφι νὰ βοσκήσουν κι' αὐτὸς πῆγε καὶ κάθισε πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο, ὁπου δὲν τὸν ἔπιανε ἀγέρας καὶ μποροῦσε νὰ προσέχῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ δρόμου. Ἔβγαλε τότε ἀπ' τὸ σακκοῦλι του ὅ,τι εἶχε περισσέψει ἀπ' τὸ μεγαλοπρεπὲς συμπόσιο τῆς περασμένης ἡμέρας κι' ἄρχισε νὰ τρώῃ μὲ ὄρεξι. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἔρριχνε καμιὰ ματιὰ πότε στὸ σκονισμένο δρόμο καὶ πότε στὸ συνεφιασμένο οὐρανό. Ἔξαφνα εἶδε κάποιον νὰ βγαίνῃ ἀπὸ ἕνα χαριτωμένο σπιτάκι ἐκεῖ κοντὰ καὶ νὰ παίρνῃ ἀργὰ τὸ δρόμο. Πήγαινε πολὺ σιγὰ καὶ φαινόταν σὰν νὰ περίμενε κάποιον.

Σὲ μιὰ στιγμή, καθὼς τὸν κύτταζε ὁ Οὐγολίνος, ἔννοιωσε τὸ αἷμα του νὰ παγώνῃ ! Ἔκαμε δυὸ-τρεῖς φορὲς τὸ σταυρό του καὶ τραύλισε :

— Εἶνε τὸ φάντασμά του ! Σῶσε με, Θεέ μου ! Βοήθα με, Παναγία μου !

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος-φάντασμα πλησίασε στὸ θάμνο ἀνόπτος.

Τὰ δόντια τοῦ καμπούρη ἄρχισαν νὰ χτυποῦν ἀπ' τὸ φόβο του. Σύρθηκε μὲ προφύλαξι πίσω ἀπ' τὸ θάμνο καὶ λούφαξε ἐκεῖ.

Ὁ ἄγνωστος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφανταζόταν νἄναι ζωντανὸ πλάσμα τόσο κοντά του, ἄκουσε ἔξαφνα τὴν κομμένη ἀναπνοὴ τοῦ καμπούρη καὶ φώναξε δυνατά :

— Ποιὸς εἶνε ἐκεῖ ;

— Ἔχει τὴν ἴδια φωνὴ μ' ἐκεῖνον, ἐψιθύρισε κατατρομαγμένος ὁ Οὐγολίνος.

— Ποιὸς εἶνε κεῖ ; ξαναρώτησε ὁ ἄλλος ἐπιτακτικά.

— Ἐγώ, ὁ Οὐγολίνος... Στὰς διαταγάς σας, ἀμέντη, ἀποκρίθηκε τρέμοντας ὁ νάνος.

Ὁ Διονύσιος Γενναῖος—γιατὶ αὐτὸς ἦταν ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος—ἀνεπήδησε κ' ἔγινε κατάχλωμος. Ἀλλὰ νομίζοντας ὅτι δὲν τὸν εἶχε γνωρίσει ὁ Οὐγολίνος, φώναξε :

— Καὶ ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ Οὐγολίνος ; Τί λογῆς ἄνθρωπος εἶνε ;

— Τὸν ξέρετε, κύριε κόμη, τραύλισε ὁ καμπούρης, ὁ ὁποῖος ἐσηκώθηκε καὶ φανερώθηκε πειὰ στὸ συνομιλητή του.

Ὁ κόμης ἔκαμε τὸν ξαφνιασμένο.

— Τί τίτλος εἶνε αὐτὸς ποὺ μοῦ δίνεις ; τοῦ εἶπε. Μὲ ποιὸν νομίζεις ὅτι μιλᾶς ;

— Μὲ τὸν κόμητα Ράλφον Κανδὰλ ἢ μὲ τὸ φάντασμά του.

Ὁ σύζυγος τῆς Ἰωάννας Τρεμὲ ἄρχισε νὰ γελᾶ, ἀλλὰ κάπως βεβιασμένα.

— Ἀπατᾶσθε, φίλε μου, τοῦ εἶπε τέλος. Οὔτε κόμης εἶμαι, οὔτε φάντασμα. Ὀνομάζομαι Διονύσιος Γενναῖος καὶ κατοικῶ μαζὺ μὲ τὴ γυναίκα μου καὶ τὸ παιδί μου σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ποὺ βλέπεις στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. Αὐτὸ τὸ κτῆμα μάλιστα, στὸ ὁποῖο βρίσκεσαι αὐτὴ τὴ στιγμή, εἶνε δικό μου.

Ὁ καμπούρης ξαναβρῆκε ἀμέσως τὸ θάρρος του καὶ κύτταξε ἄφοβα πειὸ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τοῦ μιλοῦσε μὲ τόση φυσικότητα καὶ ἀπάθεια.

— Ἴδιος κι' ἀπαράλλαχτος σὰν ἐκεῖνον ! ἐμουρμούρισε σὲ λίγο ὁ Οὐγολίνος σὰν νὰ μονολογοῦσε. Νὰ μὲ συμπαθᾶτε, ἀφεντικό, ποὺ σᾶς φοβήθηκα τόσο πολὺ στὴν ἀρχή. Ἀλλ' αὐτὸ μοῦ συμβαίνει γιατὶ ὁ κόμης μὲ τὸν ὁποῖο μοιάζετε, κρεμάστηκε καὶ μὲ τρομάζουν τὰ φαντάσματα. Τώρα βλέπω πῶς ἐγελάστηκα. Ἐσεῖς εἶσε λίγο ψηλότερος ἀπὸ ἐκεῖνον τὸ δυστυχισμένο, καὶ τὰ μελλιά σας εἶνε σχεδὸν ξανθά, ἐνῶ ἐκεῖνος ἦσαν μαῦρα. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅμως ὅτι τοῦ μοιάζετε τρομερὰ σὰν νὰ σᾶς εἶχε γεννήσει ἡ ἴδια μάνα.

Ὁ κόμης ἐχαμογέλασε πικρά. Εἶχε μπροστά του αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε γίνει αἴτια μὲ τὴ μαρτυρία του νὰ καταδικασθῆ. Μποροῦσε βέβαια μὲ μιὰ κλωτσιὰ νὰ τὸν κάνῃ λύωμα, ἀλλὰ παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ ἐλεεινὸς ἐκεῖνος νάνος τοῦ ἐνέπνεε μᾶλλον οἶκτο παρὰ μῖσος. Σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἂν ἔπρεπε νὰ τὸν σκοτώσῃ ἢ νὰ τὸν πάρῃ μὲ τὸ καλό. Τὸ βλέμμα του ἔγινε ἀμέσως γλυκὸ καὶ γαλήνιο. Τὸν εἶχε συγχωρήσει...

— Καὶ ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ κόμης Κανδάλ ; Μοῦ φαίνεται πὼς κάπου ἄκουσα αὐτὸ τὸ ὄνομα, σὲ κάποιο ἔγκλημα ὑποθέτω ἦταν ἀνακατεμένος.

— Ἦταν ὁ νομιζόμενος δολοφόνος τοῦ μαρκησίου Βάζα, ἀποκρίθηκε ὁ καμπούρης.

— Ὁ νομιζόμενος ; Καὶ ποιὸς εἶχε ἢ ἔχει ἀμφιβολίες ὅτι ὁ κόμης δὲν ἦταν ἔγκληματίας ;

— Ἐγώ, κύριε, ἐγὼ ὁ ἴδιος ποὺ τὸν κατηγόρησα τὸν ἄτυχο !...

— Τὸν κατηγόρησες τότε καὶ τώρα τὸν θεωρεῖς ἀθῶο ; φώναξε ὁ Διονύσιος Γενναῖος.

— Ἄ, τί νὰ σᾶς πῶ, κύριε. Τότε ὑπῆρχαν τόσες φαινομενικὲς ἀποδείξεις ἐναντίον του κι' ὅποιος κι' ἂν ἦταν στὴ θέσι μου δὲν μποροῦσε νὰ μὴν ἀπατηθῆ. Θὰ σᾶς πῶ ὅμως ὅλη τὴν ἱστορία ἀπ' τὴν ἀρχὴ καὶ θὰ κρίνετε μόνος σας.

Κι' ὁ Οὐγολίνος διηγήθηκε ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῶν γνωστῶν γεγονότων τῆς δολοφονίας τοῦ Βάζα.

— Ὅταν τὰ καλοσκέφθηκα ἀργότερα, ἐξακολούθησε μετὰ τὴ διήγησί του ὁ καμπούρης, κατάλαβα πὼς οἱ δυὸ προσωπιδοφόροι ὄχι μόνο συνένοχοι δὲν ἦσαν, ἀλλ' οὔτε ἐγνωρίζονταν κἂν ἀναμεταξύ τους. Σ' ὅλα αὐτὰ φταίει ὁ ἄλλος προσωπιδοφόρος, ὁ πραγματικὰ ἔνοχος.

Εἶδ' ἕνα δεύτερο πρόσωπο νἄρχεται καβάλλα ἀπ' τὸ Ἐκουὲν

(Ἀκολουθεῖ).